



Radosna MISIJSKI LIST vijest

Misijski centar Oyakoto



Pastoral u brojnim
misijskim postajama



Velika radost
– nova župa





Apostolat molitve

Da europski narodi otkriju ljepotu, dobrotu i istinitost evanđelja, koje životu daje radost i nadu.

Sadržaj

Uvodnik
U središtu
Iz života naših misionara

Intervju
Apostolat molitve
Vijesti iz Crkve u Hrvata

Iz dnevnika jednog misionara
Misijski velikani

Isusova godina	3
Božićna evangelizacija. Stara i uvijek nova!	4
Misijski centar Oyakoto	6
Velika radost – nova župa	7
Pastoral u brojnim misijskim postajama	8
Rad s imigrantima u glavnom gradu Rabatu.....	11
Kristova poruka izgrađuje zajedništvo i napredak	12
Apostolat molitve za prosinac	14
S. Ivančica Fulir primila misijski križ	15
Primanje misijskoga križa s. M. Fides Mandice Babić.....	15
Proslava Svjetskog dana misija u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini	16
Hrvatska katolička misija pomaže misije.....	17
Kolačići za Haiti.....	18
Učenici Katoličkog školskog centra sv. Josipa u posjetu Misijskoj središnjici	18
Škola, posebna briga i pomoć.....	19
Blaženi Jacques-Désiré Laval, apostol oslobođenih robova	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** mons. mr. Luka Tunjić
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: Grafika Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/56 35 055
E-mail: missio.croatia@misije.hr
web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN: HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Isusova godina

Pročitao sam da je u okviru Jubileja milosrđa biskup Giuseppe Pasotto, u Rustaviju, u Gruziji, blagoslovio sveta vrata podignuta na jednom travnjaku. Govoreći o značenju te svečanosti, biskup je napomenuo da su podignuli ta vrata na terenu na kojem su prije tri godine htjeli izgraditi crkvu posvećenu Božjemu milosrđu, no dosada to još nisu uspjeli. Ali su otvorili vrata kroz koja se ulazi u svijet!



Piše vlč. Antun Štefan

Someki su se već umorili gledajući neprestano u ta otvorena vrata Crkve, do te mjere da su pitali, očito s ironijom, kakvu li će sljedeću godinu izmisliti Papa i komu će je posvetiti. No Sveti Otac nam priziva u misli riječi svetog *Evandjelja po Ivanu* (10, 9), gdje Isus za sebe govori: "Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasiće se: i ulaziti će i izlaziti i pašu nalaziti." Tako je, Sveti Oče! Baš kao i ova koja završava, i nova godina će biti, kao i sve druge – Isusova godina, godina otvorenih vrata za sve ljude!

Naši misionari i misionarke i njihovi vjernici u dalekim misijama nemaju puno sredstava da bi izgradili crkve, ali imaju otvorena srca za svakog čovjeka. Oni su nam svima velik primjer i znak da milosrđe uvijek zahtijeva strpljenje te traži od nas da mijenjamo programe

i prihvaćamo budućnost koju nismo očekivali, ili pak drugačija stajališta... za ljude ovog svijeta!

"Ima mjesta" – kaže nam papa Franjo – "gdje vrata nikada nisu zaključana, ali ima i toliko drugih, u kojima su blindirana vrata postala 'normalna' pojava. Nemojmo nikada takvo što činiti u životu svoje obitelji, grada i društva, a pogotovo ne u životu Crkve. Negostoljubiva Crkva, poput obitelji koja je zatvorena u sebe, umrtvljuje evanđelje i 'isušuje' svijet. Neka vrata Crkve nikada ne budu zatvorena."

Dragi vjernici i čitatelji *Radosne vijesti*, dragi naši misionari i misionarke, dragi dobročinitelji svetih misija, s tim mislima čestitam vam i želim

SRETAN BOŽIĆ I NOVU, 2017. GODINU!





Božićna evangelizacija Stara i uvijek nova!



Piše dr. Milan Šimunović

Češće se propovjednicima i slušateljima o blagdanima i svetkovanama, pa i o Božiću, postavlja pitanje ima li nešto što već nismo rekli ili čuli te ne će li sve izgledati pukim ponavljanjem. I dok nam Crkva u posljednje vrijeme uporno govori o potrebi nova govora, nove evangelizacije, pitamo se kako to činiti u vrijeme svojernoga zasićenja, štoviše i odbijanja od mnogih ljudi. Međutim, ako malo bolje pogledamo, pogotovo u razgovoru s dijelom kršćana, uvjeravamo se da nisu kadri „centrirati“, a to znači usredotočiti se na ono bitno, misleći da sve već znaju. I odatle dolazi pomanjkanje prava radovanja ili, ako i postoji, ono je površinsko i kratkoročno.

1. Lijepa, ali nedostatna božićna idila

Uvijek, pa i danas, postojala je težnja za svetkovinom u kojoj bi čovjek mogao doživjeti nešto izvanredno lijepo, u prvom redu osjećaj ljudskog bratstva, malo bogatijeg stola i radovanja. Radi se o svima nama, i mladi-

ma i starima. U taj je kontekst na neki način upalo i svetkovanje Božića, i to već odavno. Makar nas to ponekad i smetalo, već se krajem studenoga kreće u uređivanje izloga, kićenje ulica i trgova, s ponudom raznih artikala koji imaju kakve-takve veze s blagdanom. A kad on stigne, na Božić, već nam sve postaje velikom monotonijom.

Dakako, valja priznati da u tome ima i nečega još ljepšega i ljudskijega, a to je pomisao o većem okupljanju, pa makar i duže putovali, u kojem se događa novo zблиžavanje obitelji i prijatelja, pa i drugih. Kako se svemu tomu ne veseliti, jer ipak čovjeka počinju obuzimati neki lijepi osjećaji? Kako se ne radovati očekivanim darovima, čestitanju i boljim ručcima, ako je i kako moguće? Dakako, pritom se ponekad malo vodi računa o onima kojima to predstavlja vrijeme razočaranja, jer ne mogu ići ukorak s drugima što se tiče neke potrošnje, a da se i ne govori o nemogućnostima obiteljskoga i susjedskog zблиžavanja, jer smo se „zacementirali“ u našim otuđenjima.

I tako se događa da se pravo ne provesele ne samo oni siromašni i jedni od drugih zbog čega udaljeni, već i oni kojima će to biti tek kratkotrajan „životni bljesak“, a potom će sve biti „po starome“, dakle i kršćani kod kojih sve ostane na površini, bez

uočavanja istinskog smisla božićevanja. Je li moguće da nam je tako teško odmaknuti se od starih uzoraka slavlja Božića, u smislu da se iznovice ne uočavaju novi naglasci, a time i istinska radost, da je Božićem Bog postao „Bog s nama – Emanuel“ te da nismo prepušteni samima sebi u tegljenju često prazne torbe ovog života?

Ne želeći obezvrijediti sve lijepe običaje o kojima je bilo riječi, a pogotovo ne božićne jaslice, okićene borove, čestitanja i dr., ipak se pitamo je li moguć pomak u osvješćivanju dubljeg značenja Božića, jer ne može se živjeti samo od običaja i kratkoročnih utješnih momenata.

2. Prema sržnijim božićnim porukama

Dobro je ponoviti, jače se prisjetiti onoga već poznatoga, ali i uočiti ono temeljito i bitnije. Ovdje bih istaknuo samo dvije misli, možda za koga i novije.

a) U prvom redu Božić je poruka nade i spasenja. A to nam upravo treba u ovom sve beznadnijemu svijetu. Zar nije lijepo i utješno čuti da se sâm Bog umiješao u našu povijest, u naš zapleteni život? Rečeno našim digitalnim rječnikom, to nije učinio na „daljinski“ način, samo po nekoj andeoskoj poruci da nas



voli, već je vidljivo u Isusu postao dijete, čovjek, prihvatio našu krhkost i slabost, jednostavno rečeno – podmetnuo leđa da nas povede prema novim ishodima. Upravo je to nešto za što se čovjek može uhvatiti. Ali treba povjerovati, što inače nije uvijek lako.

Isusovo rođenje je Božji dokaz da smo njegovi miljenici, što su zapjevali anđeli nad betlehemskom špiljom kad se Isus rodio, utvrđujući u toj vjeri sve, od neukih pastira do veoma mudrih ljudi s dalekog istoka, koje će slutnja o nekome novom kralju mira i spasa pokrenuti na dug put, a uskoro i veliko mnoštvo ljudi, sve do danas. Dakle prihvatio je biti čovjek, htio je biti jedan od nas, doživjeti što znači biti čovjek koji se rađa, živi i umire, koji se nada i nešto hoće. Otad je naš svijet i njegov svijet, naša povijest i njegova, naša muka *biti čovjek* i njegova. Tako naša povijest postaje događanje spasenja, očovječenja, ispunjenja istinskih želja da uspijemo, u znaku okrenutosti prema vječnosti.

b) Druga velika novost, koja će neke možda iznenaditi, jer ćemo se odmaknuti od božićne „idile“, jest u tome da u Betlehemu vidimo Isusa kao Krista Gospodina, što znači Spasitelja. Zanimljivo je da anđeli pastirima proglašuju istu poruku, to jest da je rođen Spasitelj, koju su izrekli i apostoli, svjedoci Kristova uskrsnuća. Rođenje Isusovo je prigoda da vidimo kako od malena djeteta, od ponizna i slabašna ovozemnog položaja, idemo prema Isusovu proslavljenom stanju, u koje je on ušao uskrsnućem. Uvijek i svugdje u prvom je planu proslavljeni Isus, i zato se počeo slaviti najprije Uskrs, a tek poslije Božić, da bi se pokazalo kako se to dogodilo da je Bog ušao u našu povijest kao dijete, kao čovjek, što je proživio i kako je došao do proslave. A to je upravo naš put, jer svakodnevno doživljavamo siromaštvo, nedostatnost i nesposobnost, zapravo malenost, što znade dovesti i do bezvoljnosti i očaja. Ali Isusovo rođenje ukazuje na buduću pro-

slavu, b[ri]di i nadu u pobjedu i dovršenje. Takva vjera daje smisao i našim božićnim običajima i čestitanjima, kojima kao da govorimo „sretan ti Božić“ (slično kao i Nova godina), drugim riječima, „sretno živio i ušao u puninu života“, što je upravo osiguralo Isusovo uskrsnuće, a to je pobjeda nad grijehom i svakim zlom.

3. Pitanja koja traže odgovor

Stoga je upitan uspješan Božić, mislimo na samo slavlje, ako ne postavimo barem neka pitanja:

– Veselim li se što je Bog u Isusu ušao jednom zauvijek u našu životnu ograničenost?

– Vidim li u Isusovu poniženju, u njegovoj malenosti, izloženoj svim ljudskim nedaćama, od bijega u Egipat do križa, put do proslave? Vjerujem li da, ako njega prihvatim, njemu se povjerim, put ni jednoga djeteta, kojemu se inače silno veselimo, moj put, ne završava u nekom ponoru, već u slavi?

– Vjerujem li da je rođenje Ljubavi (Isusa) u Betlehemu jamstvo da će se i naš svijet jednom roditi kao potpuni Božji svijet, ljudski rod kao Božji rod, čovjek, znači i ja, kao Božji čovjek?

– Jesu li i meni riječi anđela: „Evo vam znaka: naći ćete novo-rođeno dijete u jaslama...“, kao i pastirima, signal i orijentir da se krene na poklon Spasitelju, Kristu Gospodinu, a što se događa na svakoj misi?

– Hoću li se i ja, i moja obitelj, poput Marije i Josipa, naći na tom Isusovu putu, jer tko dohvati njegov „signal“ i spozna njegovu poruku, to jest primi Riječ Božju koja je Isus sam, taj ide prema sigurnu uspjehu? Ako je Bog svjetlo, i čovjek je – kao slika i odraz Božji – također svjetlo drugima koji ne vjeruju, poput svjetionika u mrkloj noći ovoga svijeta.

– Jesam li spreman, poput pastira i triju kraljeva, a pogotovo poput prvih Isusovih učenika, apostola, i danas razglašavati radosnu vijest da se jednom pojavila Božja milost, „spasiteljica svih ljudi“ (što

Isusovo rođenje je Božji dokaz da smo njegovi miljenici, što su zapjevali anđeli nad betlehemskom špiljom kad se Isus rodio, utvrđujući u toj vjeri sve, od neukih pastira do veoma mudrih ljudi s dalekog istoka, koje će slutnja o nekome novom kralju mira i spasa pokrenuti na dug put, a uskoro i veliko mnoštvo ljudi, sve do danas. Dakle prihvatio je biti čovjek, htio je biti jedan od nas, doživjeti što znači biti čovjek koji se rađa, živi i umire, koji se nada i nešto hoće.

ćemo čuti na ponoćki)? Jesam li spreman biti misionar te spasiteljske vijesti, makar doživio i odbijanje, poput Isusa?

Završna poruka

Poštovani čitatelji! U uvjerenju da prihvaćamo ovu najradosniju vijest i činjenicu za naš život, želim vam čestitati božićne blagdane i Novu godinu. U isto vrijeme ovime završavam trogodišnje „druženje“ s vama putem pisanja u misijskom listu *Radosna vijest*. Opraštam se s vama radostan ako sam barem malo pomogao da zajedno budemo uvjereniji i radosniji misionari Božje ljubavi. Uredništvu i svima vama zahvaljujem na povjerenju. Ako se pak tko bude htio vratiti na prijašnje članke, da bi ojačao svoju vjeru i misijsku svijest, u dinamiziranju života svoje župne zajednice, moleći i radeći na jačanju svijesti o potrebi prenošenja vjere do kraja svijeta, moći će ih, uz ostale, naći u posebnoj knjizi koju izdaje Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela. Na kraju imam za vas trostruku poruku, na temelju riječi pape Franje: „Ne dopustimo da nam itko, ni slučajno, ne ukrade nadu, evanđelje i misionarsku snagu!“ To je jamstvo prave radosti!



Misijski centar Oyakoto



EKVADOR
– s. Lenka Čović

Poštovano uredništvo i čitatelji Radosne vijesti! Riječima „Dođi Gospodine Isuse!“ (Otk 22, 20b) završava Knjiga otkrivenja, što odražava žeđ i potrebu za Bogom, koji jedini u potpunosti može ispuniti naš život, dati mu smisao i snagu, polet da vlastitim životom naviještamo radosnu vijest spasenja, veličinu Božje ljubavi i ljepotu njegove prisutnosti.

To je zadaća nas misionara: naviještati riječju i životom da je Isus živ i da želi doći i nastaniti se u našim srcima, da ga tražimo, primimo i hranimo u nama, da bismo njegove vrjednote, koje nas je naučio, mogli živjeti i prenositi s radošću drugim osobama.

Naš Misijski centar Oyakoto nalazi se na sjevernom dijelu Quita, na izlasku iz grada. Ondje žive indijanske zajednice, a govore kečuanjskim jezikom. Teren je suh, s puno prašine, i pada vrlo malo kiše. To je predio Anda s dubokim provalijama. Klima je suha i topla usprkos visini na kojoj se nalazi, negdje oko 2400 metara nadmorske visine. Provalija

koja je od nas udaljena oko 200 metara, dosad je bila odlagalište smeća, u koje se donedavno bacalo smeće bez ikakve kontrole. Ondje je mnogo naših ljudi iz zajednice radilo na izdvajanju papira, plastike i drva te su to prodavali da bi mogli preživjeti.

Prije nekoliko tjedana općina je preuzela nadzor smetišta i nadajmo se da će se isto tako promijeniti situacija naših cesta. Iskustvo je pokazalo da ondje gdje dođu misionari dolazi i napredak tog predjela zemlje, tako da imamo kanalizaciju i počeli su nam sređivati ceste.

Zahvaljujem na donaciji Nacionalnoj upravi Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj, koja nam je omogućila da popravimo i preuredimo kanalizaciju u našoj misijskoj kući i da obnovimo krov kuće, jer je već prokišnjavao. Koristim prigodu da zahvalim Župi sv. Ćirila i Metoda iz Osijeka, koja je pomogla jednoj obitelji, čije šestero djece ide kod nas u školu, da mogu imati svoju kuću. Kad sam ove godine bila u Hrvatskoj, župljani su mi dali novac i mogli smo kupiti cement, blokove i željezo. Jedna žena Indijanka dala im je gradilište i podignuti su zidovi. Još nedostaje krov, a treba urediti i unutrašnjost kuće.

Naš Školski centar “Moj mali Isus” pohađaju djeca i mladi od četiri do 18 godina. Za dvije godine imat ćemo prvu promociju učenika koji će završiti srednju školu. Ove godine porastao je broj učenika te ih je blizu 300. Dnevno pripremamo obroke za više od 300 osoba i u blagovaonici se izmjenjuju četiri skupine.

U tome nam najviše pomažu Željka Markić i Drina Ćavar. Naša

je zadaća da djeca i mladi budu tjelesno zdravi, da rastu u mudrosti i inteligenciji, da nauče živjeti vrjednote koje nas je Isus naučio, da se ne predaju alkoholu, drogi, bandama itd. Važno je da ih se upućuje u život sa zdravim kršćanskim nazorima, da ih se nauči da čovjeka jedino ispunjava kada daje sebe i od sebe.

Radimo s obiteljima: roditeljima, djecom i mladima. Na kraju tjedna imamo pastoralne susrete i kateheze, posebno s mladima, te službu riječi kada svećenik zbog svojih drugih obveza ne može slaviti sv. misu. Vodimo i pripreme za sakrament krštenja i vjenčanja.

Polje rada je veliko, a nedostaje ruku. Zato ovo vrijeme, dok čekamo Božić, molimo da se Isus rodi u svakom dijelu svijeta, u srcima ljudi koji će htjeti sijati Božju riječ i brinuti se da Božja riječ može rasti, da svaki dan možemo iskusiti bolji svijet, onakav kakav Bog želi i koji je imao u svojem planu na početku, kad je stvarao svijet. Svim ljudima dobre volje čestitamo i želimo blagoslovljen Božić. Blagoslov Božji neka obilato ispuni svaki dan, svaku godinu i svaki dio zemlje kamo smo poslani da se Isusova prisutnost rađa, raste i bude uvijek s nama.



Velika radost – nova župa

TANZANIJA
– don Ante Batarelo



Velika radost stigla je za vjernike u misiji don Ante Batarela u Tanzaniji 1. siječnja 2016. g. Blagoslovljena je nova župa – Mbarali, u Općini Mbarali, koja broji 380 000 stanovnika, od kojih su više od sto tisuća katolici.

Svetu misu povodom blagoslova nove župe predvodio je mjesni biskup mons. Tarcisius Ngalalekumtwa, zajedno s kotorskim biskupom Ilijom Janjićem, svećenikom Milanom Keršom, misionarom don Antom Batarelom i 30 svećenika iz drugih župa u Tanzaniji.

Župna crkva, čiji je kamen temeljac blagoslovio sveti otac Ivan Pavao II. 1998. g. u Solinu, prigodom posjeta Hrvatskoj, posvećena je Kristu Kralju i bl. Alojziju Stepincu, kojeg je biskup Tarcisius u svojem obraćanju Hrvatskoj biskupskoj konferenciji opisao riječima: „Blaženi Alojzije Stepinac drag je tanzanijskom narodu jednako koliko i hrvatskomu.“ U oltaru crkve nalaze se moći blaženog Stepinca i blaženog Leopolda Mandića. To je veliko Božje djelo i uspjeh za sve koji su sudjelovali i pomagali u izgradnji nove župe, crkve i župne kuće, koja je trajala 18 godina, a posebice za vjernike kojih na nedjeljnim slavljinama svete mise u novoj crkvi bude i tri tisuće!

Crkva u Africi raste, a dokazano je to i osnivanjem te nove župe, u kojoj je u listopadu 2016. proslavljeno i prvo redenje – zaređeni su dvojica svećenika i jedan đakon. Redenju je uz domaće vjernike prisustvovalo i više od tisuću gostiju iz drugih župa.

Zahvaljujemo Bogu i svim dragim dobročiniteljima u biskupijama diljem Hrvatske i Australije, koji su svih ovih 18 godina pomagali gradnju nove crkve i župne kuće u Mbaraliju.





 DR KONGO
– fra Filip Sučić

Pastoral u brojnim misijskim postajama

Mi misionari često mislimo na to kako napreduje gradnja crkvi i škola po selima; dokle su zidari došli, koliko su već od temelja, jesu li se držali mjera za prozore, jesu li ostavili razmak kako je nacrtano, hoće li brzo blizu krova; treba misliti na željezo, a treba znati i kad će stolari morati početi pripravu za svoj posao. I nikada kraja!

Svega toga ima po selima koja mi je biskup povjerio na brigu. Ponekad poželim da je svega barem malo manje, ali dođu ljudi i kažu: "Oče, kad ćete doći k nama?", pa pomislim: "Ako pođem k njima, Isusu bi bilo drago, jer je jednom rekao: 'Idite i učinite sve narode mojim učenicima!'" I zaboravim na sav umor i idem dalje. Za Isusa, za ljude.

Blizu rijeke Lovoiya nalazi se selo **Lunge**. Zadovoljni su i mogu dobro moliti. Crkva je već završena. Zajednica je solidna. Dobar je starješina

kršćana, a posebno katehist. Prije dvije-tri godine bio sam s njim vrlo zadovoljan. Pripremio je mladariju za krštenje i prvu sv. pričest – za primjer. Na svako pitanje, i lakše i teže, oni svi ruke u zrak za odgovor, za pravi odgovor. Poželio sam ih povesti u nekoliko sela, da i drugi vide kako se može naučiti kad se hoće.

U **Kakokou** nisu im ni slični. Kad sam jednom smišljao gdje bih imao misu za više sela, pomislio sam da bih mogao u Kakokou. Ali dočuh da im se slamnata crkva srušila. A što ako bude kiša? I odlučili smo iz Kakokoa ići u Lunge. Nije daleko. Jedno 7 km. A oni neka ubuduće razmišljaju o svojoj crkvi.

Kršćani u **Kitapi** su dosta ozbiljni. Crkva im je blizu krova. Mislio sam im već poslati zidare, ali u drugim selima bilo je hitnije. I oni će doći na red. Kad su birali tko će im biti starješina, nije bilo puno kandidata koji bi mogli biti dobri, jer nisu

bili crkveno vjenčani. Za jednog sam pristao, jer je obećao da će se uskoro vjenčati. Tako je i bilo. Njega su izabrali i nakon nekoliko mjeseci sve je bilo u redu.

Kaloba je na niskim granama. Imaju crkvicu pokrivenu limom, koju im je sagradila jedna časna sestra misionarka iz Belgije. Kršćanska zajednica je vrlo mala.

Iz **Kamalwa** idu na svetu misu u druga sela. Kod njih je broj kršćana vrlo malen. Imali su vjeroučitelja, ali on se prošle godine preselio u drugo selo, puno dalje. Trenutno starješina kršćana poučava vjeronauk.

U selu **Lukoki** imaju sve: i crkvicu od tvrdog materijala, i starješinu kršćana i katehetu. Međutim, kršćanska zajednica nije na visini. Posebno s katehetom nisam zadovoljan. Zna se dogoditi da je nedjeljom u polju. Ovih ću dana morati poslati pastoralnog animatora da ih posjeti i da ih dobro pouči.



O selu **Kyumbo** skoro da ne bi trebalo ni pisati. Prije nekoliko godina bilo je i krštenja i vjenčanja. Katehist sada kao da i nema posla. Ometa ga u djelovanju jaka adventistička zajednica. U blizini je jedna njihova vrlo poznata misija.

U **Nkolomoneu** je puno drukčije. I oni su okruženi adventistima, ali se bore. Katehist prednjači u odvažnosti. Pomaže mu i starješina kršćana. Skupljali su kamenje i pekli ciglu. Mislili su da su je dovoljno ispekli, međutim pokazalo se da su im predviđanja bila pogrešna. Zidari došli zidati i radili desetak dana i konstatirali: nema više cigle. Zato je crkva zastala u gradnji.

Idemo sada u **Kipukwe**. Ondje je trenutno kao u malu središtu svijeta. Veliko selo, na željezničkoj pruzi. Gradi se i crkva i škola. Crkva dosta velika. Gradnja je došla do prozora. A škola se gradi prema projektu: četiri zgrade. Prijepodne osnovna, poslijepodne srednja škola.

U **Kabutuluu** su se popravili. Mogli bi i još bolje. Posebno mislim na mlade u crkvenom pokretu mladih, koji se zove Kiro. Napravljeni su temelji crkve i počela je gradnja zidova. Katehist je već stariji, ali radi dobro svoj posao. Kad pripravi mlade za krštenje, znaju dobro sve.

U **Kilubi** su dobro. Kad su uspješli pokriti crkvu, radost je bila na sve strane i divljenje kako su stolari izvrsno obavili svoj posao. Kasnije su zidari dovršili dva zabata, kako bi se postavio križ i prozori. Osnovna škola ove godine je puno bolje.

U selu **Mande** osnovna škola je vrlo dobra. I ravnatelj i učitelji. Ima velik broj đaka. Moglo bi se reći – škola za primjer. Međutim kršćanska zajednica je na nižoj brzini. Starješina kršćana nikako da organizira da počnu praviti i peći ciglu.

U **Kamanyoki** su kršćani primjerni u molitvi i u radu. Primjer je i osnovna škola. Direktor prednjači u radu i odgovornosti.

Selo **Samba** je veliko selo. Poseban im je problem voda. Nije pitka. Ima već dugo kako sam poslao projekt da se dovede voda iz izvora koji je udaljen 8 km. Rješenje još nije stiglo, a broj se stanovnika stalno povećava. Kršćanska zajednica je doista solidna. I starješina kršćana i katehist rade dobro. U selu imamo našu osnovnu i srednju školu.

Malo dalje od Sambe, kojih petnaestak kilometara, vele da ima selo **Kamalenge**. Mislio sam da će jednom mladi doći na sv. misu u Sambu, da se poslije sv. mise vidimo. No nisu došli.

U selu **Kasolo** naša osnovna škola vrlo dobro napreduje. Ima puno đaka. Priznata je već i od države. Ravnatelj je dobar. Učitelji su također dobri, samo se još neki trebaju crkveno vjenčati. U rujnu prošle godine počeli su i sa srednjom školom. Školski smjer je agrikultura. Starješina kršćana je upravitelj škole i glavni profesor. Crkva od njihova materijala im se srušila. Vele da će ozbiljno početi skupljati kamenje i praviti ciglu.

Kito je blizu Kasola. Kojih 5 km. To je protestantsko selo. Prošle godine jedan određen broj mladarije zaželio je slijediti vjeronauk i krstiti se u Katoličkoj crkvi. Mislio sam da ću ih ponovno vidjeti u Kasolu i čuti kako su slijedili katekizam. Međuti, rekoše mi da nisu došli. Bilo je vrijeme lova pa su otišli u šumu.

Iz Kasola idemo u selo **Lusenzya**. Autom ima tri sata. Pola vremena kroz šumu, a pola vremena "glavnom" cestom. Selo je veliko i prostire se uz željezničku prugu.

Zajednica u **Fukuyu** je lijepa, i po broju i po kvaliteti. Ima ih uvijek i za krštenje i za Prvu svetu pričest i za vjenčanje. Pokojni katehist Edward je tomu vrlo mnogo pridonio. Bio je primjer vjeroučitelja. Sagrađena je vrlo lijepa crkva. Ima i sakristiju i vjeronaučnu dvoranu. Starješina kršćana je za primjer, dok bi katehist mogao biti i bolji. U selu postoji i katolička osnovna škola.

U **Ntaliju** su pokrili crkvu. Sad su na redu radovi u unutrašnjosti. Kupili smo 800 vreća cementa. Ako Bog da, uskoro će se nastaviti radovi. Dobro pjevaju. Starješina kršćana je mlad. Katehist je već ostario. Nekako se ipak upotpunjuju.

U **Lukamvweu** su vrlo zadovoljni. Crkva je već i blagoslovljena. Bijaše to prošle godine, pred Veliku Gospu. Starješina kršćana se sad ponaša kao da je završio sve poslove, pa zna otići na dulji put. Morao sam ga dobro posvitovat. Od prošle godine postoji i naša osnovna škola. Ravnatelj je u crkvi glavni i svirač i pjevač. Zbor mladih je pod njegovom upravom. Dobro ih animira i vidi se da jedva čekaju kad će doći njihovo vrijeme za pjevanje.



MAROKO
– s. Renata Relja

Kršćanska zajednica također je velika. Crkva je zastala u gradnji. Što mi je preostalo nego imati veliku strpljivost i čekati. U selu ima naša osnovna i srednja škola – socijalni smjer.

U selu **Kazumbalulu** malo su se kao popravili. Odlučili su praviti ciglu. Temelji crkve stoje već više godina. Uvijek ih je nešto ometalo da ne počnu praviti ciglu. Valjda je ovog puta krajnje vrijeme. Osnovna škola je dobro. Broj đaka se stalno povećava. Selo je poznato po sadnji kukuruza. Stanovnici Kamine, udaljeni od njih 140 km, jedu puru od njihova kukuruza.

Masilu je selo s malim brojem kršćana. Prije nekoliko mjeseci umro im je starješina. Ostali su samo s katehetom. U razgovoru poslije svete mise, najavili su da će početi skupljati kamenje i praviti ciglu za crkvu.

Selo **Zwibi** mi je najdalje. Oko 150 km od Kamine. Kršćanska zajednica je vrlo živa. Vjeroučitelju je ime Mojsije. Dobro uči djecu. Imaju sada i starješinu kršćana. U selu ima naša srednja škola – trgovački smjer. Još je na početku. Stanovnici su htjeli da srednja škola bude katolička, jer osnovna je protestantska.

Završit ću sa izvještajem o samoj župi. Ime župe je Bezgrješno začće Bl. Dj. Marije. Nalazi se u gradu kojem je ime Kamina, po rijeci koja protječe kroz grad.

Broj stanovnika na području misije (ovdje gdje je sjedište misije, u Kamini): 6000. Broj katolika: 3000. Na dvije nedjeljne sv. mise dolazi oko 1300 kršćana. Prosječan broj sv. pričesti nedjeljom: 650. Na području misije nalazi se kuća redovnica franjevaka, a trenutno su u samostanu tri časne sestre. Na području središta misije postoje četiri škole:

Osnovna škola "Sveta Klara" (ima 800 đaka, a traje šest godina), Domaćinska škola "Majka Tješiteljica" (prijepodne za djevojke, njih 300, a poslijepodne za majke – 150 učenica), Profesionalna tehnička škola "Sv. Josip" (700 đaka) i Medicinska tehnička škola "Sv. Luka" (120 đaka).

U središtu misije vjeronauk se održava pet dana u tjednu, za primanje svetih sakramenata: krštenja i pričesti. Pouka traje dvije godine. Imamo dva vjeroučitelja u punome radnom vremenu. Po selima, u svakoj kršćanskoj zajednici ima vjeroučitelj (katehist) i on drži vjeronauk tri puta tjedno.

Misija ima centar za ishranu neishranjene djece, koja obolijevaju od bolesti *kwashorkor*. Imamo ih 50. Siromasi se službeno primaju ponedjeljkom, ali i u svako vrijeme kada dođu. Pomažemo siročad i djecu siromašnih roditelja. Pomažemo i nekoliko studenata.

Podigli smo i Kulturni centar Buluba, jer se pleme zove Baluba. Ima ih oko pet milijuna. U Centru rade tri radnika. Posao im je prevodenje liturgijskih knjiga s francuskoga na jezik kiluba. Mi misionari se trudimo i činimo sve što možemo da se evanđelje narodu Baluba navijesti na njihovu jeziku.

Istina, puno je posla, i čovjek se pita hoće li to konačno doći kraju. A onda čuje simpatičan odgovor svojih vjernika: "Vi, oče, imate sat, a mi imamo vremena." Tako na kraju i bude, kako bi rekli naši Balube: "Bicye, bicye twenda, kibi i kutula", što u prijevodu glasi: "Malo-pomalo se pomičemo, bilo bi šteta napustiti putovanje." Neki bi se ipak morali požuriti. Pomoć prijatelja misija dobro bi im došla.

Dragi čitatelji Radosne vijesti! Javljam vam se iz Meknesa, kamo sam došla u listopadu prošle godine. Prije šest mjeseci kod nas, u glavnom gradu Rabatu, otvoren je centar za imigrante, kojima smo počeli pomagati, zahvaljujući donaciji deka. Za mene je velika radost da mogu raditi s njima. Naš rad s imigrantima tek je na početku, ali ipak smo, zahvaljujući našem župniku, primili njih oko 100 iz različitih afričkih država, ali ponajviše iz Kameruna. Nekadašnju župnu knjižnicu prilagodili smo u sobu za nekoliko osoba. U siječnju je u njoj stanovao i jedan maloljetnik, čija je životna priča nevjerojatna.

Mama ga je još kao nedonošče ostavila na smeću, tako da on ni ne zna tko su mu roditelji, ni iz čijeg je plemena... Unatoč svemu naučio je izrađivati prekrasne torbe. Cijeli svoj život proveo je na ulici i prvi put je u životu u našem prihvatnom centru imao uvjete dostojne čovjeka. Što ga je dovelo k nama? Njegova bolest! Nije mogao otići k liječniku, jer je to ovdje skupo.

Osim njegove životne priče dojmila me se jedna mlada žena trudnica koja je, nažalost, bila žrtva silovanja. Nije nikako željela prihvatiti to dijete. Zauzeli smo se za nju i pomogli joj da ide k liječniku, koji joj je isto pomagao da prihvati svoje dijete. Nije joj lako, ali s Božjom pomoću uspjela je krajem svibnja roditi prekrasna dječaka.



Rad s imigrantima u glavnom gradu Rabatu

Što se tiče organizacije našeg rada s migrantima, treba reći da smo jedna mala ekipa, nas sedmero, za trenutno 400 migranata. Sedmero nas je, a pripadnici smo četiriju naroda. Soba za osobne razgovore i čekaonica za osobe s različitim problemima nalaze se u crkvenim prostorijama.

Najčešće su potrebe imigranata različiti zdravstveni problemi. Kada idu k liječniku, obično su u pratnji

naših volontera. Sve prepisane lijekove moramo kupiti, jer oni nemaju novca. Često traže hranu, jer nemaju ništa za jelo. Dajemo im deke, odjeću, obuću i higijenske potrepštine. Nitko od njih ne radi te svaki dan prose na cesti. Često su i djeca s njima, a ima i nekoliko trudnica. Svi bi oni željeli imati posao, ali vlasti im to ne omogućuju. Na njihovim umornim licima vidi se želja za boljim životom. I oni imaju pravo na

sretan život. Za ilegalni prelazak u Europu moraju izdvojiti do 1500 eura, a puno ih je koji nemaju taj novac te riskiraju svoj život penjući se po bodljikavoj žici visokoj sedam metara. Hvala uredništvu i svim čitateljima *Radosne vijesti* koji nas podupiru svojim molitvama i novčanom pomoći. Pozdrav svima vama koji mislite i molite za misionare i misionarke.

**VELIMIR TOMIĆ,
MISIONAR U TANZANIJU**



Kristova poruka izgrađuje zajedništvo i napredak

Velimir Tomić svećenik je Mostarsko-duvanjske biskupije. Kao misionar djeluje na afričkom tlu, u Tanzaniji, od 1988. godine, gdje se nalazi i naših drugih pet misionara, u trima biskupijama. Jednako kako se ne postane svećenikom odjednom, nego se treba proći određeni period od nekoliko godina studija i vježbanja na duhovnom polju, tako i misionar kada dođe u misiju dozrijeva, uči i snalazi se. Pročitajte kako su izgledali njegovi početci u misijama, ali i danas, kad je iskusan misionar.

Dolazak u Tanzaniju

? **Kako su izgledali vaši prvi dani u Tanzaniji?**

! Nisam nimalo poznao svahili, nisam znao niti jednu riječ.

Otišao sam tamo na poziv našeg misionara Nikole Sarića. On je splitsko-makarski svećenik i uopće prvi Hrvat-misionar koji je došao u Tanzaniju, još sedamdesetih godina. Primio me i imao za mene puno strpljenja. Odmah sam otišao na intenzivni tečaj jezika, koji je trajao četiri mjeseca, po osam sati svaki dan. Na početku je sve, kao i uvijek, bilo pomalo strano i teško, ali ako imate cilj i volju da što ostvarite, najprije morate naučiti jezik, da se s tim ljudima možete dobro sporazumijevati. Naravno da je u početku bilo

teško, ipak sam otišao iz zemlje u kojoj smo obilovali strujom i vodom, gdje je u većini predjela asfalt – to je razlika kao između neba i zemlje. Trebalo se na sve to naviknuti. Dugo sam vremena tražio utičnicu na zidu koje uopće nije bilo. Stanovali smo u kući koju su izgradili talijanski misionari u misiji koja je danas starija od 70 godina. Trebalo se odviknuti od onoga na što smo doma naviknuli – glačanje odjeće, čišćenje cipela, dok sušenje kose fenom tamo uopće više nije bilo potrebno zbog klime i načina života. Sve više sam to prihvaćao kao normalno; tako su drugi živjeli, pa sam morao i ja da bih opstao. Prestao sam tražiti utičnicu, a deset godina nakon toga mi smo donijeli ljudima i utičnice i struju zahvalju-

jući dobroti Hrvata iz domovine, Australije i Njemačke, koji su tada dobrim dijelom pomogli. Dvadeset kilometara visokonaponske struje došlo je našim naporima, dobrotom i ljubavi drugih ljudi te posredstvom između to dvoje – mi smo bili neka produžena ruka u tome.

Misionari donose spasenje

? **Zašto misionari odlaze u misije?**

! Misije su na neki način obveza Crkve po onom Kristovom nalogu da idemo po cijelom svijetu, propovijedamo „radosnu vijest“ te krstimo ljude i učenike u njegovo ime. Kad je to obveza Crkve, nju treba izvršavati ili to barem nastojati. Crkva misionarima, na njihov izričit zahtjev, daje dozvolu



i onda ih prati kroz njihov rad na tim misijama. Naša je odluka otići u misije, pomoći tim ljudima, dati im svoje iskustvo u promjeni života, ali nikada kulture. Učinimo što možemo ako postoji mogućnost da se našim naporima dovede negdje struja, otvori ambulanta ili škola i da im se poboljšaju životni uvjeti. Usto mi želimo da se svi ljudi spase. Ako upoznaju Krista i žive po njegovu nalogu, u najmanju ruku neće biti borbi između plemena. Uvijek učimo ljude da trebaju živjeti zajedno, da su svi Božja stvorenja i Božja djeca. Na taj način pokušavamo među njima stvoriti jedno obiteljsko ozračje, kojemu nas Krist uči. Na taj način već ovdje na zemlji imaju puno više radosti, a i to nam je kao залог budućeg života, što smo ovdje živjeli onako kako Krist to želi. Oni nisu nikada ateisti ni pogani, oni vjeruju u boga, ali mi želimo njima približiti i ponuditi Krista Boga, koji je za nas umro na križu i koji nam svima tim putem nudi spasenje. Kad im to ponudimo, vidimo da imamo puno simpatija i oni vide da je Katolička crkva nešto što im i na duhovnom i materijalnom polju donosi boljitak života. Donosi im ispunjenje i to je naša zadaća. Za to se isplatilo ići, bilo u Tanzaniju ili koju drugu misijsku zemlju. Ponuditi sadržaj Kristove poruke koja je, kako mi vjerujemo, nama put spasenja. Kad to nekomu ponudite i on to prihvaća, morate biti radosni zbog toga i neumorno raditi što više na tome.

Život djece



Kako izgleda život djece u Tanzaniji?



Sa žaljenjem moram reći da smo mi u Hrvatskoj prije pedeset godina imali sretnije djetinjstvo, jer je uvijek bilo nekih sadržaja. Tamo se stvari vrlo brzo mijenjaju, dok u Tanzaniji one stoje. Tamo su djeca još uvijek radna snaga, jer oponašaju starije. Možete vidjeti malo dijete od dvije-tri godine kako nosi motiku. Ono ne kopa, ali ju nosi dok hoda s mamom, koja već nosi jedno dijete na leđima, a drugo u truhlu. Dok majka radi u polju, djeca obično sjede. Dok su zajedno, igraju se bez ikakvih igračaka, igraju se u prašini, trče, a mi uvijek koristimo prigodu donijeti neku loptu ili nešto što može okupirati više njih. Ne da igraju nešto individualno, nego da ih potaknemo na šport kojim se zajedno

mogu baviti. Plemenu Masai je tako hobi, kada drugoga nema, čuvati i igrati se s kozama i kravama. Kad malo narastu, djeca često odlaze po vodu i drva za kućanstvo i tako provode vrijeme dok ne pođu u školu. Sada postoji i zakon u Tanzaniji po kojem je škola obavezna, no prije toga gube svoje djetinjstvo. Jasno da im želimo pomoći koliko možemo. Sela su prilično velika i raštrkana, tako da moraju puno pješaćiti, ali im nije teško od pet do deset kilometara ići u školu i vratiti se kući. Oni praktički izgube cijeli dan idući u školu i zato neki roditelji nerado šalju svoju djecu, jer ih trebaju u kući, na polju, za čuvanje stoke. Pogotovo ne vole da idu djevojčice, koje više pomažu u kući. Čak i ako one završe školu, jednom kad se udaju, od nje nemaju koristi. Dječaci idu više u školu, no roditelji u tome ne vide veliku korist, jer djeca izgube sedam godina u osnovnoj školi, a ako ne odu u srednju školu, kao da nisu ni išli. No oni ipak pohađajući tu osnovnu školu nauče čitati, pisati i dobiju neko iskustvo, pa uvijek ima koristi i mi se uvijek zalažemo da idu u školu koliko mogu. Čak i ako će kasnije kopati njivu, naučit će načine kako to lakše izvesti, jer će znati kako logično razmišljati, dok rad na silu bez toga samo umara. Za djevojke smo u prošlim misijama uvijek imali zanatske, krojačke škole, jer su tamo odjevni predmeti još uvijek šiveni, tako da nauče same šivati odjeću. Time postaju samostalne i ne ovise o svojoj obitelji i budućem mužu.

Molimo i mislimo na misionare



Što naši čitatelji mogu učiniti za misionare?



Crkva u Hrvata ima oko devedesetak misionara i misionarki po svijetu, koji rade u istim uvjetima kao i ja, i svjestan sam da je teško našoj malobrojnoj zemlji pomagati tolike projekte, no ne sumnjam da će se uvijek naći netko tko je spreman priskočiti u pomoć. Makar se možda činilo da mi gradimo, radimo, trebamo prijevozna sredstva i materijalnu sigurnost, nama je vrlo važno da se moli za misije jer nam je prvotni cilj upoznati ljude s Kristom. Približiti ih njemu kako on to



od nas traži, bilo pješice, biciklom ili automobilom. Ako imamo ono što nam je potrebno za svakodnevno djelovanje, više im možemo pomoći, no ako nemamo, pomoći ćemo onoliko koliko se može. Volio bih da svi čitatelji, vjernici i ljudi dobre volje razumiju da nama misija znači ublaživati ljudima životne teškoće, a ondje gdje ne možemo pomoći materijalnim putem, da im kažemo da ih Krist voli i da je to najvažnije. Da oni zavole Krista kao što Krist voli nas. Iako nemaju vozila ili kuće kakve bi imali u Hrvatskoj, da je nama bitno postići spasenje. Volio bih da se ukorijeni Krist u narodima koji su naša snaga. Molite za nas da bude što manje opasnosti – od kojekakvih terorističkih napada, prometnih nezgoda, bolesti, suše... Ako se molimo za misije, Isus će pronaći put za automobile, kuće i sve ostalo što je potrebno.

Razgovarala: Ines Sosa Meštrović



 **mons. Slobodan Štambuk,**
biskup hvarsko-bračko-viški

Da europski narodi otkriju ljepotu, dobrotu i istinitost evanđelja, koje životu daje radost i nadu.

Uzimajući u razmatranje veliku temu europskih naroda s jedne strane i evanđelje s druge strane, i ne htijući to, kao da je ove dvije teme (Europu i evanđelje) potrebno "na čas" odvojeno promatrati. Zašto? Ponekad nam se čini da su ta dva donedavna prijatelja išla "ruku pod ruku", a sada kao da su se udaljila jedan od drugoga, kao da su oba umorna, suviše umorna, pa i posustala u nastojanju da se razumiju, nadopunjuju i približe, uvažavajući jedan drugoga na obostranu korist, pa da nakon nekog vremena međusobna promatranja "s distance" osjete da jedan bez drugoga ne mogu. Da odsustvo jednoga, onoga drugoga osiromašuje, slabi, dovodi do bespomoćnosti i strovaljuje u besmisao. I kad čovjek, u ovom, našem slučaju taj "čovjek" zove se Europa, shvati da mu nema boljeg

sudruga za zadovoljan život i ponovno se zaljubi u starog "partnera", tek tada će život poprimiti dublji i poželjniji i stav i program koji znači život.

Europa je šesti po veličini kontinent (manja je jedino Australija) i zauzima oko 10,5 milijuna km² ili oko 1/15 zemaljskog kopna, ali ondje živi oko 1/9 svjetskog stanovništva te je to treći kontinent po broju stanovnika. Europski otoci i poluotoci zauzimaju 1/3 površine kontinenta. Podrijetlo naziva Europa nije rasvijetljeno, ali kažu da po svoj prilici nosi ime po asirskoj riječi ereb, što znači zapad, zalaz ili zapadna zemlja. Od svih kontinenta ima najpovoljnije podneblje. Europa je najvažnije turističko polazište i odredište na svijetu. U kršćanskom smislu, iz Europe su krenuli prvi misionari, na njezinu tlu nicali su veliki i znani redovi, u Europi je

prevažno središte kršćanstva (Rim), većina svetaca ima svoje podrijetlo u Europi. Brojna umjetnička djela, nastala u Europi, nastala su na temelju evanđelja. E, tu bi se moglo, pa i moralo, pronaći sljubljenost Starog Kontinenta i evanđelja. U toj poruci neba treba ponovno otkriti svu ljepotu, svu primamljivost i svu dražest evanđeoske poruke, koja je sposobna i današnjim naraštajima Europljana doslovno donijeti darove unutarnjih vrijednosti i zajedničke ponude duhovnoga i materijalnoga, ljudskoga i božanskoga, prokušanoga i vjerodostojnoga.

Moleći da se Europa i evanđelje ponovno pronađu, zavole i blagodarno utječu na tijekove života cijelog svijeta, molimo i sami za sebe i za našu duhovnu spremnost za taj poželjni suživot. Živjelo zajedništva stare Europe i uvijek mlada evanđelja!

ZAGREB

S. Ivančica Fulir primila misijski križ

Misionari nisu samo graditelji škola i bolnica u siromašnim krajevima, nego su i oni koji najprije žive i svjedoče Isusa Krista.“ U toj rečenici vlč. Antuna Štefana, ravnatelja Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj, može se sažeti smisao događaja primanja misijskog križa s. Ivančice Fulir, iz Družbe Marijinih sestara čudotvorne medaljice. S. Ivančica je misijski križ primila u nedjelju 9. listopada 2016. u svojoj rodnoj Župi Presvetog Srca Isusova u Zagrebu. Njezino misijsko zvanje je raslo u župi kod otaca isusovaca. Nakon završena fakulteta i volontiranja u Africi stupila je u Družbu Marijinih sestara.

Misijski križ koji je primila mlada misionarka, tijekom 20 godina svojeg djelovanja u Beninu nosila je s. Natalija Bešlić. U njega su utkane njezine žrtve i ljubav za Isusa i za ljude. Ona se morala vratiti iz misija zbog bolesti, ali se njezino misijsko djelo nastavlja, ovaj put u Ukrajini, jer će ondje njezin misijski križ ubuduće nositi s. Ivančica.

Misijski poziv je veliko bogatstvo za cijelu Crkvu. On pokazuje kako je Crkva lijepa i živa, kako je Duh Sveti u njoj prisutan i zove i šalje uvijek nove svjedoke da cijelomu svijetu naviještaju Božju ljubav. U propovijedi je vlč. Štefan naglasio da je “Isus na dan uzašašća na nebo, na dan svog rastanka s učenicima, cijeloj Crkvi ostavio zadatak: ‘Idite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju!’”.

S. Ivančica odlazi u Ukrajinu, u Zakarpatje, gdje će započeti svoje misijsko poslanje. Našu novu misionarku pratimo molitvom, a njezine puteve prepustamo u ruke Božje providnosti.

Na sv. misi primanja misijskog križa bila je prisutna i časna majka Marijinih sestara Irma Makše, provincijalna poglavarica hrvatske provincije s. Kaja Ljubas, roditelji s. Ivančice te velik broj sestara, koje su svojom prisutnošću došle posvjedočiti zajedništvo i ljubav s novom misionarkom.



Marijine sestre već nepunih 30 godina djeluju kao misionarke u Beninu. Tamo je sazrelo i Ivančičino misijsko zvanje.

S. Jelica Jukić



SLIVNO - RAVNO

Primanje misijskoga križa s. M. Fides Mandice Babić

U nedjelju 2. listopada 2016. godine u Župi sv. Stjepana prvomučenika Slivno – Ravno, u dolini Neretve, članica družbe Kćeri milosrđa TSR sv. Franje s. M. Fides Mandice Babić primila je misijski križ za misijsko djelovanje u Čileu.

Voditelj misnoga slavlja u crkvi njezina krštenja bio je Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela (PMD) u Hrvatskoj, u koncelebraciji s mons. Lukom Tunjićem, nacionalnim ravnateljem PMD-a u Bosni i Hercegovini, Hrvojem Dragunom, Mihaelom Provićem i domaćim župnikom Mariom Mihanovićem. Na misnom su slavlju, uz brojne vjernike, sudjelovali

su i sestra i svak nove misionarke, rodbina i prijatelji te redovnice kćeri milosrđa, s provincijalnom predstojnicom s. M. Emilom Barbarić.

U homiliji je vlč. Štefan istaknuo ljepotu misijskog poziva i naglasio da je misijski poziv dar Božji pozvanoj osobi, župnoj zajednici i družbi iz koje pozvanik dolazi. Pozvao je vjernike da novu misionarku prate molitvama, da budu ponosni na nju, jer će ona zasigurno moliti i blagoslivljati i njih svojim misijskim djelovanjem.

Potom je nad misionarkom izmolio molitvu i predao joj misijski križ u obliku slova tau, što je posebnost franjevačkih obitelji, a koji je izradila s. M. Zrinka Vuković. Nakon popričesne molitve riječi pozdrava i zahvale uputio su mons.

Tunjić i župnik Mihanović. S. Fides rođena je u Župi Slivno – Ravno 29. listopada 1958. osnovnu školu završila je u Opuzenu, a srednju u Čapljini. Često se susretala s kćerima milosrđa u Stablini, Ploče, i u Cavtatu. Osjetila je poziv za redovnički život i u redovničku družbu je ušla 7. veljače 1979. u Blatu. Nakon doživotnih zavjeta upisala je studij teologije na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Zagrebu i diplomirala 1993.

Budući da je uvijek bila odgovorna i odana duhu i karizmi družbe, predstojnice su joj povjeravale različite službe, pa je bila: katehistica, učiteljica novakinja, mjesna ekonomica i predstojnica, provincijalna zamjenica i tajnica. Godine 2003. imenovana je vrhovnom tajnicom u središnjoj družbinoj kući u Rimu.

Od vrhovne predstojnice M. Cristine Orsillo u ožujku 2016. godine dobila je dopuštenje za ostvarenje svoje želje da pođe u misije u Južnu Ameriku, gdje sestre Hrvatice

iz Kćeri milosrđa djeluju od 1936. godine, a s. Fides je 48. koja odlazi raditi na tome zahtjevnom polju. U misijama u Čileu djeluju još dvije Hrvatice, a sad će im se pridružiti i s.

Fides, koja će djelovati u Misiji San Enriche Chimbarongo, gdje redovnice vode vrtić, osnovnu i srednju školu i djeluju u župnom apostolatu. (kta/missio.ba)

Proslava Svjetskog dana misija u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini

KOPRIVNICA – ŽUPA BL. ALOJZIJA STEPINCA

Članovi misijske zajednice revno su se u župnoj crkvi pripremali za Misijsku nedjelju te su pripremili mnoštvo priloga da bi pomogli misije. Na sv. misama bio je poseban prinos darova: misijska krunica, palmina grana, kruh, vino i voda te globus. Na jutarnjoj sv. misi prinos darova imali su članovi misijske zajednice, na obiteljskoj sv. misi članovi obiteljske zajednice te djeca sa župne kateheze, a na sv. misi zajednice mladih „Stepinčeva mladež“. U svojoj propovijedi župnik Krunoslav posebno je istaknuo i misijsku djelatnost, osobno kršćansko poslanje svakog vjernika laika. Istaknuo je trud i žrtvu misionara za

koje smo posebno molili. Nakon svih sv. misa vjernici su po izlasku iz crkve mogli nabaviti radove članova misijske zajednice: kutijice s domaćim kolačima, ali i one s tjesteninom. Ovom nedjeljom u župi je započela i akcija *100 dana misija u župi*, kojom se želi potaknuti na svakodnevno odvajanje jedne kune za potrebe misija i za svakodnevnu molitvu. Do Stepinčeva tako će svatko sakupiti 100 kuna za potrebe misija.

(Anja Novak)

U Filijali Herešin ministranti, krizmanici i djeca na oltar su prinijeli misijske znakove: globus, a s njime i naše biskupe – pastire Crkve, na čelu s papom Franjom; palminu



grančicu, kao znak dalekih misijskih zemalja te s njom naše misionarke i misionare; misijsku krunicu, koja označava zajedničke napore svih vjernika u naviještanju evanđelja; kruh, kao simbol Crkvenog zajedništva i s njim sve narode koji još nisu Boga upoznali; vino i vodu, za euharistijsku žrtvu, a s njima pokojne misionarke i misionare te dobročinitelje i prijatelje misija. U homiliji je posebno istaknuto da „svakodnevno slušamo o



globalizaciji svijeta, o međusobnom zbližavanju, o povezanosti jednog kraja svijeta sa drugim te prema tome možemo zaključiti da je svijet jedna velika obitelj“. Nakon sv. mise članovi župne misijske zajednice ponudili su svoje prigodne radove kao prinos misijama. Hvala svima! Da Isus raste među nama!

(Vlč. Ivica Gladoić)

KOPRIVNICA – ŽUPA SV. LEOPOLDA B. MANDIĆA

U župi sv. Leopolda B. Mandića u Koprivnici župljani su se ove godine počeli pripremati za Misijsku nedjelju u subotu 15. listopada, kada naša župa slavi dan župnog klanjanja. Naime misu u 11 sati, u koncelebraciji svećenika iz dekanata, predvodio je vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela. Njegova gorljivost, spontanost i jednostavnost kojom nas je pozvao da molimo za misionare, jer im je to od svega najpotrebnije, sve nas je preplavila oduševljenjem. Tijekom tjedna slušali smo i razmišljali o izazovima i poteškoćama kojima se naši misionari susreću u svojim zajednicama. Na Misijsku nedjelju župnik nam je s puno žara govorio

o našim dragim misionarima koji su ostavili svu udobnost europskog načina života da bi „radosnu vijest“ donijeli onima koji su doslovno gladni kruha, ali još više Božje riječi i Živog Kruha. Petero djece, uglavnom članovi misijske zajednice, čitalo je molitve vjernika, odjeveno u plaštevne boje misijske krunice, tj. svako dijete je predstavljalo jedan kontinent na kojem djeluju naši misionari. Iza svake sv. mise, u 8, 9:30 i 11 sati župljanima je bio ponuđen stol bogat proizvodima domaće radinosti: liker, kolači, pekmez, čajevi, med te ručni radovi – sve proizvodi i darovi vrijednih župljana. Od sveg srca im hvala, kao i svima za svaki dobrovoljni prilog. **Misijska zajednica**





PODSTRANA

Ovogodišnjemu slavlju Svjetskog dana misija pridružila se i Župa Gospe od Zdravlja u Podstrani. S posebnom ljubavlju i radošću naša su djeca bila aktivna tijekom cijele godine. U posljednje vrijeme, pripremajući se za Misijsku nedjelju, još su se više angažirala u raznim misijskim aktivnostima. Misijsku nedjelju obilježili smo u znaku nove velike svete i misionarke Majke Terezije. Tim povodom prostor ispred oltara resila je slika svete te drugi prigodni materijali.

U sva tri nedjeljna euharistijska slavlja uvela su nas djeca prigodnim tek-

stovima, u kojima su zahvaljivali Bogu za darove koje mnoga djeca nemaju: kruh, vodu, topli krevet, odjeću, obitelj i svoju pripadnost Katoličkoj crkvi. U molitvama vjernika svako dijete molilo je za pojedini kontinent, držeci svijecu u boji kontinenta koji ona označava.

Krunice i druge predmete koje su izradivala tijekom godine, djeca su prodavala ispred crkvenog prostora. Prilog je namijenjen slijepu Danijelu i njegovoj obitelji s četvero djece te samohranjoj i teško bolesnoj majci Sibeso u Zambiji te njezinih četvero djece.

S. Augustina Vukančić



ZADAR

U organizaciji Papinskih misijskih djela Zadarske nadbiskupije, središnje obilježavanje 90. Svjetskog dana misija održano je u klastru Samostana sv. Franje u Zadru, s početkom u 20 sati. Nazočnima se najprije obratio ravnatelj PMD-a Zadarske nadbiskupije Mladen Kačan te nazočne, između ostaloga, podsjetio na riječi iz poruke pape Franje za Svjetski dan misija u Godini milosrđa: „Na ovaj Svjetski dan misija svi smo pozvani ‘izlaziti’ kao učenici misionari, svaki

velikodušno ulažući svoje talente, kreativnost, mudrost i iskustvo kako bi se donijelo poruku Božje nježnosti i suosjećanja čitavoj ljudskoj obitelji.“ Nakon poučnih i poticajnih riječi dijecezanskog ravnatelja o misijama i misionarima svi prisutni mogli su uživati u sjajnoj izvedbi Teatra „Tau“, koji je uprizorio život Josipa iz Egipta, a svoju materijalnu pomoć misionarima mogli su pružiti kupnjom raznovrsnih predmeta izloženih na misijskom štandu.

Ivana Knežić



ŠVEDSKA – JONKOPING

Hrvatska katolička misija pomaže misije

Voditelj Hrvatske katoličke misije Jonkoping, u Švedskoj, vlč. Drago Čumurđić pridružio je sebe i svoje vjernike redovitim pretplatnicima *Radosne vijesti*, pretplativši ih za početak na deset primjeraka, s obećanjem da će broj pretplatnika rasti. Naručio je i 150 misijskih kasica, koje će podijeliti djeci svoje misije i na taj ih način uključiti u milijunski lanac djece diljem svijeta

koja pomažu svoje vršnjake u misijskim zemljama.

Ono zbog čega ta vijest zaslužuje pozornost i da bude zabilježena jest radost djece kad su primila misijske kasice. Nakon što im je vlč. Čumurđić objasnio na koji način mogu skupljati novac i u koje svrhe će ići, postali su ponosni da svojim odricanjem mogu obradovati djecu koja su če-



sto, nažalost, željna i potrebna onih svakodnevnih slatkiša i stvari koje djeca u Europi ni ne primjećuju.



nego smatraju sasvim normalnim i da na to rođenjem imaju pravo. Oni i imaju pravo na zdravo djetinjstvo i uvjete dostojne djece Božje, ali zar to isto pravo nemaju i djeca Afrike, Azije, Južne Amerike? Zar i oni nisu djeca istog Oca Nebeskoga, zar nemaju pravo osjetiti toplinu vlastitog doma i obitelji, škole opremljene

svim učilima, bolničke njege i svega drugoga što se u privilegiranom dijelu svijeta zove osnovnim pravima svakog djeteta?

Vlč. Čumurđiću zahvaljujemo na razvijanju misijske svijesti u zemlji čelika i visokih socijalnih standarda. Ta i slične akcije koje će ubuduće provoditi omekšat će i najtvrdi

čelik obavijen oko ljudskih srdaca. Dječja toplina će ga otopiti, gradeći mostove ljubavi i blizine. Ako svako odricanje bude na izgradnju onoga tko daruje, to je već put stvaranja plemenitijega svijeta, u kojem će biti manje siromaštva, nepravde i zla.

SARAJEVO

Kolačići za Haiti

U sklopu dosada najveće volonterske akcije mladih, 72 sata bez kompromisa, koju je u Bosni i Hercegovini četvrti put realizirao Nadbiskupijski centar za pastoral mladih „Ivan Pavao II.“, volonteri su dio svojega slobodnog vremena osim građanima BiH odvojili da bi pomogli i mališanima u Dominikanskoj Republici i Haitiju.

Projekti na kojima je volontiralo 1100 mladih obogatilo je i kulinarski projekt mladih, koji su u

kuhinji Centra za mlade „Ivan Pavao II.“ pripremali kolačiće koje su prodavali na nedjeljnim svetim misama u sarajevskim župama 2. listopada.

Kolači, osim što su izrađeni s velikom radošću volontera, još su po nečemu posebni. Posebnost toga slatkog djela mladih ruku bila je potraga „biblijskih“ uputa za pripremu kolača koje je mladim volonterima uputila Misijska središnjica. Dakle riječ je o receptima čiji su sastojci i

način pripreme napisani pod „šiframa“, tj. biblijskim kraticama. Da bi saznali što im je činiti, mladi volonteri su najprije morali posvetiti vrijeme tražeći u Bibliji značenje kratica, a tek potom su bili u mogućnosti pristupiti pripremama.

Više od osam stotina „kolača za Haiti“, koliko su mladi napravili tijekom



tri dana akcije, uspjelo se prodati na nedjeljnim misama, za što je prikupljeno 1117,60 maraka, koje su uplaćene na račun Nacionalne misijske središnjice u Sarajevu za potrebe djece u Haitiju.

SARAJEVO

Učenici Katoličkog školskog centra sv. Josipa u posjetu Misijskoj središnjici



Uprava Katoličkoga školskog centra sv. Josipa u Sarajevu, na čelu s ravnateljem vlč. Mariom Ćosićem, odlučila je jedan školski sat iz predmeta Vjeronauk i etika iz učionica preseliti u svoje susjedstvo, u Misijsku središnjicu. Taj projekt realizirali smo od 8. do 18. studenoga 2016. godine. Svi učenici, po razrednim odjelima (42 razreda – 1040 učenika), posjetili su Misijsku središnjicu, u pratnji svojih učitelja, razrednika, nastavnika vjeronauka i etike, a u Središnjici su ih dočekali djelatnici Papinskih misijskih

djela s. Antonela Rašić i ravnatelj mons. Luka Tunjić. Uz pozdrave i riječi dobrodošlice, učenici su imali prigodu pogledati zbirku predmeta iz života naroda i zemalja u kojima naši misionari djeluju, a koje su oni darovali prigodom svojih posjeta Misijskoj središnjici.

Nakon razgledavanja i tumačenja misijske izložbe slijedila je prezentacija o životu u Haitiju, s posebnim naglaskom na djecu i učenike njihovih godina. Izbliza su se upoznali sa zemljopisnim karakteristikama Haitija i vidjeli kako izgledaju njihovi vršnjaci i vršnjakinje, kako se oblače, hrane, kako im izgledaju kuće, koje više slične slabi-

jim šupama, kao i škole, koje su zapravo nekoliko nanizanih redova klupa od drveta. Vidjeli su i kako izgleda njihova medicinska skrb, odakle crpe vodu, kako izgleda njihov duhovni i društveni život, tržnice, ulice kao deponije itd. Upoznali su se s njihovom jednostavnošću, bijedom i oskudicom, ali i s činjenicom da su, usprkos takvim uvjetima, nasmijani, puni života i optimizma, koji se prepoznaje na njihovim licima i isijava iz očiju. U razgovoru smo naglasili da bi se svakom svega viđenoga u svima trebao pobuditi osjećaj zahvalnosti, odgovornosti, poštovanja i tolerancije.

Vrijedno je spomenuti da su učenici sa svojim nastavnicima, razredni-

cima i upravom proveli akciju prikupljanja pomoći, koja se sastojala od njihova vlastitog odricanja i džeparca tijekom tih dvaju tjedana. Prikupili su 3000 maraka (nešto više od tisuću i pol eura), koje ćemo uručiti služavkama Maloga Isusa koje djeluju u Domu za nezbrinutu djecu „Bl. Alojzije Stepinac“ u Port-au-Princeu, u Haitiju. Upravi i nastavnom osoblju, a posebno ravnatelju Ćosiću i s. Antoniji, zahvaljujemo na posjetu i suradnji. Zajednička nam je želja dobro učenika i škole te izgradnja sretnije budućnosti društva u kojem živimo. (PMD BiH)



Škola, posebna briga i pomoć



DR KONGO
– Fra Stojan Zrno

U kasno popodne dođoše seoski poglavar, ravnatelj škole, učitelji i neki pastori. Svi žele da škola radi kao katolička, ali mnogi smatraju da bih ja trebao preuzeti brigu za plaćanje učitelja, kao i svega ostaloga. Brigo moja, prijeđi na drugoga! Školske učionice su u jadnom stanju. Od njih šest, tri su se srušile. A oni se dogovaraju kako će (ne) raditi, čekaju i ne popravljaju ih. Hvalio sam ih kako su dobro radili na mostovima i zato smo danas tu i vozilo je stiglo u selo. Ako zbilja žele da djeca uče, moraju zdušno raditi. Ostaje samo još jedan korak da država počne plaćati učitelje. Treba doći inspektor i poslati izvještaj odgovornima za školstvo. Kakav će izvještaj biti kad su tri učionice srušene? Ako se svi slože, napraviti učionice – kolibe nije velik posao za jedno dosta veliko selo.

Obećao da će se odmah dati na posao. Hoće li, ne znam. Jer mnogi u selu smatraju da je nepotrebno slati djecu u školu. Takav je mentalitet ljudi u dubokoj savani.

Navečer nam donesoše dvije večere; jednu vjeroučitelj, drugu seoski poglavar. Tko može sve to pojesti? Da ne bismo uvrijedili seoskog poglavara, dali smo nekima koji su se tu zatekli da se pogoste. Jer velika bi bila uvrjeda odbiti jesti bilo čiju hranu, posebno hranu seoskog poglavice.

Važnost misijskog vozila

Ujutro prije samog polaska došla nas je ispratiti nogometna momčad. Svi obučeni u dresove. Dadoše mi na dar velikoga ovna. Mnogi bi željeli poći s nama. Netko je bolestan, pa bi u većem mjestu potražio liječnika i lijekove, netko ide radi žalovanja za pokojnikom u udaljeno selo, pa je nezgodno ići pješice više desetaka kilometara, neki srednjoškolci su došli tražiti novac za školarinu, pa se vraćaju u školu... Svatko iznosi svoje razloge. Mogao sam uzeti samo bolesnike, one koji idu u bolnicu. Krenuh

uz viku svih onih koji ostadoše u selu. Do Kimpange je oko 140 km, a vozio sam cijeli dan. Takva su ova naša bespuća.

Opet sam u gradu Kamini. Iz njege uvijek krećem u pohod selima na krajnjem jugu misije. Već dugo vremena mehaničari fra Filipa muče se da poprave moj stari terenac. Ali kako od djeda napraviti mladića? Ipak su uspjeli staviti ga u pogon. Na redu mi je pohod selima uz veliku rijeku Lubilanji. Do rijeke ću u vozilu dovesti i motocikl i Filipova vozača Pierra, koji će me voziti s druge strane rijeke. Moji stalni suputnici Jean-Marie i vjeroučitelj William krenuli su jučer iz Kimpange na biciklima. Na pola puta su negdje noćili, a onda su jutros i oni krenuli prema Bwanzi. Dok vozim slušajući "Žeteo-će", razmišljam što da učinim s ovim selom Bwanzom. Zajednicu smo osnovali prije nekoliko godina. Sve je lijepo napredovalo. Ali nedavno je do mene dopro glas: vjeroučitelj je odselio u veće selo, 40-ak km odaljeno od Bwanze, jer ovdje nema škole. On želi da mu djeca budu pismena. Zato ih je ondje upisao u školu. Star-



ješina kršćanske zajednice imao je nekih problema. Nakon smrti jedne osobe bio je optužen da ju je on "ubio", pa je s cijelom obitelji nestao iz sela. U takvim slučajevima pametno je ukloniti se što dalje i otići u nepoznatom smjeru. Jer kada vrač proglaši koga ubojicom, onda nema obrane, jer "sav" svijet vjeruje da je to istina. Zato je starješina zajednice odselio nekamo daleko, gdje će u miru moći obrađivati zemlju. I što sada? Hoćemo li uopće naći koga da nas primi? Hoće li itko danas biti u selu, jer u ovo vrijeme mnogi spavaju u poljima, gdje obrađuju zemlju.

Gurali me seoski poglavari

Vozim puno sporije nego što sam bio predvidio. Prije dva-tri sata padala je jaka kiša, pa je posvuda na putu voda, a i zemlja ilovača postala je vrlo klizava. Primiče se noć. Odjednom mi se vozilo ugasi usred savane. Nigdje žive duše. Vozač Pierre ne može me sam pogurati. Pokušavam upaliti, ali ne ide. Akumulator je prazan. Trebalo bi naći barem nekoliko ljudi da me poguraju. U Kongu vozi la često pale na guranje. Nije rijedak slučaj vidjeti u milijunskom gradu Lubumbashiju kako ljudi i u velikim, prometnim avenijama guraju auto da upali. Na guranje se pale i mala vozila i kamioni, i benzinci i dizelaši. I ja sam svoj terenac stotine puta upalio na guranje! Ali sad u predvečerje, tko bi mogao ovuda proći? Jer

i danju su ovuda rijetki prolaznici. Ipak, nakon sat vremena čekanja, gle čuda! Stigoše nam seoski poglavari iz Bwanze i Mulebe i još jedan bračni par. Imam čast da me guraju šefovi sela! Probaju muškarci, ali vozilo ne mrda. Velim ženi da se i ona uključi barem malo. Ona se smije, jer to nije "ženski posao". Ipak pristade. Upriješe svi zajedno. Vozilo se pomače malo i upali. Dobro se smračilo kad stigismo u Bwanzu. Animator Jean-Marie i vjeroučitelj William već su davno stigli. Tu je i starješina kršćanske zajednice. Afera oko vraćanja sretno je završena i on se posve vratio. Tu je i vjeroučitelj. On se nije vratio, nego se ovih dana slučajno tu našao.

Sveta misa na otvorenom

Odmah nakon večere primakosmo se vatri, gdje pjevači, iščekujući me, već odavna pjevaju. U ovome malom selu imaju i zbor. Lijepo pjevaju iako ih nema puno. Četiri mlada čovjeka i njihove žene udružili se u crkveni zbor. Ali ima jedna nevolja u zajednici. Jučer im vjetar srušio kapelicu. Krov je, jednostavno, pao unutra. Pitam ih gdje će sada moliti. Kažu da u kući što su je izgradili za nas. Nije velika, ali će se nekako tu pozbijati do sušnog doba. Potom će vidjeti kako dalje. Ujutro se svi pitaju: Gdje ćemo slaviti svetu misu? Sigurno negdje na otvorenome. Iako je sada malo oblačno, moglo bi se za vrijeme

svete mise razvedriti, pa bi nas sunce pržilo. Blizu kapelice nalazi se veliko stablo manga. Zato rekoh Williamu da pripremi sve za svetu misu negdje ispod stabla. Bilo nam je vrlo lijepo. Ugodan, lagan povjetarac i sjena stabla manga odgonili su vrućinu. S nama su "slavili" i psi, patke, kokoši, koze i ovce koje su se za vrijeme sve te mise vrzmale oko oltara.

Napuštam ovo selo, u koje možda nikada više ne ću doći, jer će se vjerojatno na ovom mjestu ugasi. Seoski poglavar već se preselio na raskrižje, uz glavnu cestu, oko 7 km odatle. Poziva i ostale da ga slijede. Odande se odvaja put koji vodi samo do Bwanze i ondje završava. Osim stanovnika Bwanze gotovo nitko više ne dolazi u nju. Neki se svejedno još dvoume što učiniti. Na novoj lokaciji lakše je doći do soli, sapuna, šećera, odjeće i drugih proizvoda koji stižu iz grada. S druge strane, neki bi željeli ostati uz rijeku, gdje ima ribe. U svakom slučaju, sljedećega sušnog doba znat ćemo gdje će biti Bwanza.

S druge strane rijeke

Idemo u Kaseke, gdje ćemo ostaviti vozilo, a motorom ćemo nastaviti na drugoj strani rijeke. U Bwanzi mi rekoše da je put čist. Ma kakvi! Ima jedna poprilično široka, čista staza za pješake i bicikliste, ali oni ne shvaćaju da vozilo ne može stati u pješačku stazu i da jedan kotač mora u travu, gdje ima i panjeva, i kamenja, i termitnjaka. Zato moram i ovaj put voziti vrlo sporo. Na rijeci nas dočeka spretni Silvano, koji brzo prebaci čamcem na drugu stranu i nas, i naše stvari, i bicikl i motor. Dosta rano stigismo u Mulebu. Vjeroučitelj se još nije vratio. Otišao je u lov da bi nas počastio mesom od divljači. Nedavno su izabrali novoga, vrlo revna voditelja zajednice. S njim razgovaramo o zajednici i o radovima koje su ove godine obavili. Obnovili su kapelicu. Pokrili su je novom travom, tako da sada ne prokišnjava. Predvidjeli smo da u sljedeće sušno doba gradimo novu kapelicu, od tvrdoga građevinskog materijala. Već su pripremili dosta kamenja, šljunka i pijeska.



Blaženi Jacques-Désiré Laval, apostol oslobođenih robova

U selu Croth, u Gornjoj Normandiji, rođen je 18. rujna 1803. Jacques-Désiré Laval i njegov brat blizanac, koji je živio samo desetak dana. Odmah je primio krštenje, kao što je bio običaj. Njegova je obitelj živjela u dubokoj vjeri i predanosti Božjoj providnosti, tako da je Jacques kao četvrto dijete znao govoriti o svojoj majci kao ženi koja je živjela za siromahe. Njegova majka, koju je toliko ljubio, preminula je kad je imao sedam godina. Taj gubitak ga je veoma pogodio i ostavio traga u cijelome njegovu životu.

U Parizu je studirao medicinu od 1817. do 1825., a liječnikom je postao u kolovozu 1830. To je zanimanje obnašao s velikom revnošću i dobrotom. Kao mladić živio je u duhu vremena i izložen izazovima tadašnjeg društva, pa je stoga u jednom razdoblju pomalo zanemario svoj duhovni život. Međutim susret sa siromasima, koji nisu imali mogućnost za liječenje, snažno ga je pogodio i to iskustvo promijenilo je smjer njegova života. Stupio je u bogosloviju svetog Sulpicija u Parizu, a za svećenika je zaređen 1838. godine.

Od siječnja 1839. bio je župnik u Pintervilleu, gdje je ostao dvije godine. No nije bio potpuno zadovoljan svojim djelovanjem i tragajući za najvišim idealima svećeništva, otkrio je poziv: postati misionarom u dalekoj zemlji. Stupio je u Kongregaciju Svetog Duha te odlazi na otok Mauricijus, u Indijskom oceanu, u rujnu 1841.

Malo prije njegova dolaska bilo je ukinuto ropstvo, ali je stečena sloboda pomalo dezorijentirala bivše i napuštene robove. Otac Laval će se brinuti o njima kao o braći i sestrama, vraćajući im dostojanstvo izgubljeno u ropstvu. Naučio je njihov jezik i napisao katekizam na njihovu kreolskom jeziku, koji se i danas govori. Liječio ih je i okupljao u živu kršćansku zajednicu, obogaćujući njihov duhovni život sakramentima krštenja, euharistije, ženidbe i njegujući s njima pobožnost prema Majci Božjoj. Malo-pomalo o. Laval postaje apostol domorodaca, ne praveći razliku među različitim rasama i religijama na tom otoku. Stoga je i rekao: „Ako religija dijeli, svetost povezuje.“ Za ostvarenje tog ideala potrebno je bilo puno odricanja, hrabrosti i ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Često je znao reći: „Učinimo što možemo, a dobri Bog će učiniti ostalo.“ Shrvan mnoštvom poslova, predao je svoju dušu Nebeskomu Ocu 9. rujna 1864. daleko od svoje rodne domovine.

Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 1979. godine u Rimu. O. Laval je i danas štovan na otoku Mauricijusu, a svake godine mnogi hodočaste i u Pinterville, da se preporuče u njegov zagovor. Tako je, naprimjer, biskup Maurice Piat, nakon što ga je papa Franjo imenovao kardinalom, 19. studenoga 2016. rekao: „Želja mi je staviti moju kardinalsku službu pod zagovor oca Lavala, kao što sam i učinio za moju biskupsku službu. U tom duhu, nastavljat ću kao on naviještati radosnu vijest siromasima i ostat ću kao kardinal u službi svojeg naroda.“

Bl. Jacques-Désiré Laval ostaje primjer kako Bog sa svakim čovjekom ima svoj odgojni plan, kojemu se treba samo predavati iz dana u dan. Božji naum je bio da najprije bude liječnik, u zanimanju koje će mu trebati u njegovu misijskom poslanju, zatim svećenik, da najprije živi i ojača svoj duhovni život u svojem narodu, a tek nakon toga je mogao prepoznati konačni cilj svojeg poziva: služiti nekadašnjim robovima kao braći, kojima je potrebija Božja milost nego ljudski kruh.

Vlč. Odilon Singbo



darovatelji



Materijali za misijsku animaciju djece za vrijeme došašća, Božića i Bogojavljenja

Katolički misijski kalendari za 2017.

Kalendarima se želi kroz cijelu godinu podržavati vjerničku misijsku usmjerenost i crkvenu univerzalnost. Posebno su označeni dani pojedinih misijskih proslava i zaštitnici misija.


Papinska misijska djela Hrvatske i Bosne i Hercegovine i ove su godine pripremila materijale za misijsku animaciju djece za vrijeme došašća, Božića i Bogojavljenja. Svetkovina Bogojavljenja posvećena je Papinskom misijskom Djelu svetog Djetinjstva kojeg slavi cijela Crkva. To Djelo pomaže oko izgradnje škola, sirotišta i bolnica diljem svijeta, sudjeluje u različitim dječjim duhovnim projektima po župama, i pomaže dječje pokrete u misijskim krajevima. U brošuri se nalaze četiri priče dječaka iz Haitija i misijske molitve za četiri adventske nedjelje. U njoj se mogu naći i savjeti kako organizirati Pjevače Betlehemske zvijezde, zatim se u njoj nalaze i kateheza za osnovnu školu, prijedlog za klanjanje euharistijskom Isusu, meditacije na Radosna otajstva misijske krunice i jedna kreativna radionica. U brošuri se nalaze i homilija i molitva vjernika za Dan sv. Djetinjstva.

Narudžbe na adresama:

Papinska misijska djela u RH, Ksaverska cesta 12a, 10000 Zagreb, tel. +385(0)5635-055, e-mail: missio.croatia@misije.hr

Papinska misijska djela u BiH, Kaptol 32, 71000 Sarajevo, tel. +387(0)33 667-889, e-mail: missio.bih@bih.net.ba

MISIJSKA KRIŽALJKA – prosinac 2016.

Radosna vijest	Abrahamov sin	Mjesto u Švedskoj	Polje lat.	Numer	Vojna jedinica (množ.)	Rijeka pritok Drine	Ugljik	Gospina majka	Nota solmizacije	Zemlja u kojoj je nova misionarka	Žensko ime	Optužiti eng.	Mjesto u Makedoniji
Naša nova misionarka	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Rodno mjesto misionarke	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Namjera Ruka	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Papige	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Mrak Dušik	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Mjesto u BiH Osoba s brkovima	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Udarci iz kuta u nogometu	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Barijev nitrat Uporaba (eng.)	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
	Radosna vijest	Ženin brat (mn.) Bik	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Vrsta pića	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Toron U (str.)	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Velike vodene površine	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Ugljik Kalij	<input type="text"/>	<input type="text"/>
Nota solmizacije	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	Mršave	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Rješenja iz prošlog broja: MANDICA BABIĆ, SLIVNO RAVNO, DOŠAŠĆE.

